

že tma už pohltila i světla toho zapadlého baru. Trčela jsem v tiché boční uličce bůhvídkde. Ohlédla jsem se a uviděla modrou ceduli připevněnou na sloupu nefunkčního pouličního osvětlení.

„Jsem někde na rohu Páté a Javorové ulice.“

„Ty ses snad úplně zbláznila? Co děláš na okraji východní čtvrti? Je to tam nebezpečné.“

Nevím, jak dlouho jsem šla. Byla jsem fakt naštvaná. Jako vážně *hodně* naštvaná. Potřebovala jsem si provětrat hlavu, abych nevybouchla, tak jsem šla pěšky. Kráčela jsem dlouho a možná jsem to trochu přehnala. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Slovo *nebezpečné* toto místo dokonale vystihovalo. Světlo, které se odráželo od vzdálené kaluže vody, jen občas zablikalo. Pod nohama mi v téhle temné, tiché ulici svítil jen měsíc, jako by mě chtěl chránit před tím, abych se v podpatcích nezhroutila na zem. Pořádně jsem to podělala.

„Google mi ukazuje, že bys měla být pět minut chůze od parkovacího domu. Jdi rovně a pospěš si. Zkus se tam někde schovat, dokud pro tebe nepřijedu. Buď opatrná.“

„Dobře.“

Nestačila jsem ani ťuknout na displej a ukončit hovor, nebo se aspoň uklidnit, když jsem ucítila silné škubnutí na rameni. Moje kabelka, kterou jsem tam měla pověšenou, byla najednou pryč.

„Hej!“ vykřikla jsem spontánně a otočila se. Srdce mi bušilo v hrudi jako velká železná koule, která se mi snažila zlámat žebra. Navzdory strachu mě popadl i vztek.

V tu chvíli ten chlap náhle ztuhl. Udělal několik kroků zpátky ke mně a já otočila svítící displej mobilu do jeho tváře. Trvalo jen vteřinu, než mi vytrhl z ruky

i ten, a když to udělal, zaslechla jsem z jeho úst sotva slyšitelné zamumlání.

Zůstala jsem tam stát naprosto otřesená, neschopná mluvit, křičet, nebo dokonce myslet.

Právě mě okradli.

Připadalo mi, jako by to celé byl jen zlý sen, ze kterého se každou chvíli probudím.

Trvalo nekonečnou minutu, než jsem se přinutila pohnout a šok ve mně se rozplynul.

Z opatrné chůze jsem záhy přešla v běh a obrazy toho, co se právě stalo, se mi bez ustání míhaly před očima a s každým mrknutím se mi propalovaly do paměti.

Zastavila jsem se u parkovacího domu a schoulila se u sloupu, dokud jsem nespátřila světla příjíždějícího auta.

Nastoupila jsem a podívala se na Charlotte.

„Proboha, co se stalo?“

Moje tvář byla vždy snadno čitelná a teď prozrazovala jen zděšení.

„Okradli mě, Charlotte.“

Ruce se mi třáslly synchronizovaně se rty. Vytvářely dojem rychlého, trhaného tance a celému tomu chaosu udávalo tempo moje srdce jako nějaký orchestr.

Charlotte mi už položila nejméně deset otázek, ale já nebyla schopná na nic myslet. Tupě jsem zírala na růzovou plyšovou masku na oči, kterou si vsunula do blondatých vlasů jako čelenku, a na pruhované hedvábné pyžamo, ve kterém mě přijela vyzvednout. Její svět byl tak růžový a tak vzdálený mému, jak jen to v danou chvíli bylo možné.

„Musíš zavolat policii.“

„Ne!“ Vytrhla mě z noční můry, která se mi míhala před očima. „Táta se nesmí dozvědět, že jsem se